

Треба да престанемо са покушајима мешања у изборе у Србији

Пише: Питер Сејн леј Бери (Peter Sain ley Berry)
субота, 03 мај 2008 20:42

Иако сам поносни Европљанин, да сам Србин и да имам право гласа на њиховим парламентарним изборима 11. маја, био бих у великом искушењу да гласам за савез анти-ЕУ радикала и националиста г. Коштунице.

Јер, раније ове седмице, са недоличном журбом, Савет министара ЕУ је пристао да склопи Споразум о стабилизацији и придруживању са Србијом, и затим телефоном наложио про-европском председнику Србије, Борису Тадићу, да дође у Луксембург и прихвати га. Наравно, за њега и његову про-европску парламентарну странку која се такмичи са г. Коштуницом на изборима 11. маја, ССП – први корак на путу ка учлањењу у ЕУ – представља добру вест, коју заправо г. Тадић већ дуго времена исчекује, али коју је претходно стопирао Међународни кривични трибунал, оцењујући да Срби нису били довољно ефикасни у хапшењу својих осумњичених ратних злочинаца и њиховом испоручивању пред лице правде.

Гледишта Трибунала су досад била камен спотицања, поготову за Холандију, где се Трибунал и налази, као и за Белгију. Међутим, под притиском остатка ЕУ, ослањајући се на замагљену терминологију по којој Споразум неће бити спроведен пре него што Трибунал буде био задовољан, ове две земље су попустиле. Одједном, ССП се нашао на столу.

Наравно, сврха је да се помогне изборној кампањи г. Тадића. Упркос свему, то представља грубо мешање у унутрашње изборне ствари једне независне државе. То је подмићивање, за то не постоји друга реч, и за сваку је осуду. Није без разлога г. Коштуница, како се преноси, подстакнут да то опише као "анти-државни акт".

ЕУ је овде остао веран форми. Пре два месеца, у покушају да обезбеди победу г. Тадића на српским председничким изборима, она је обећала управо такав споразум. Тада сам написао да је оваква врста понашања погрешна. Она је и даље погрешна.

Треба да престанемо са покушајима мешања у изборе у Србији

Пише: Питер Сејн леј Бери (Peter Sain ley Berry)
субота, 03 мај 2008 20:42

ЕУ се поноси својом демократском праксом. Друга је ствар да ли је тај понос оправдан, али остаје чињеница да људи и странке у многим државама чији је положај у демократској хијерархији далеко испод нашег, гледају на ЕУ као на неку врсту модела. Како можемо да гледамо те државе у очи а да и даље поступамо на начин који ми сами не би одобравали кад би се оне тако понашале?

Чак није реч ни о томе да је исход српских избора посебно битан. Да ли ће и када Србија ући у ЕУ зависиће бар у истој мери од унутрашње политике ЕУ и апетита њене јавности за још једну велику рунду проширења, колико и од онога што се буде дешавало у самој Србији. Уз то, временска скала у којој се то буде дешавало вероватно ће бити много дужа од периода једног скупштинског мандата. Интереси Србије и осталих балканских држава су толико очигледно везани за европску будућност да адекватан одговор са српске стране неће изостати када и сами будемо у истинском положају да им упутимо понуду.

Чак и ако оставимо по страни лошу праксу мешања у туђе изборе, није било препоручљиво скинути услов повиновања захтевима Трибунала пре потписивања ССП-а. ЕУ има једну несрећну тежњу журбе за склапањем уговора са једном врстом панглосовског оптимизма. Услов поновног уједињења пре учлањења уклоњен је како би се удовољило Кипру; Бугарској је допуштено да своје реформе заврши након учлањења и тако даље. У оба ова случаја, ми још увек чекамо.

Штавише, ова ужурбана пометња је пореметила ону балканску земљу која је најсклонија поремећајима: Босну и Херцеговину, која још увек чека да потпише свој ССП, који је одложен из "техничких разлога" који се не тичу саме Босне. Та земља је имала све разлоге – и права – да очекује потписивање сопственог ССП-а пре Србије. Сада се Босна осећа омаловаженом. А из таквих омаловажавања рађа се неповерење.

Савет министара ЕУ се такође труди да утиче на гласаче и на другим местима. Ирска ће гласати о Лисабонском уговору 12. јуна. У овом случају, њихово можда легитимније мешање састоји се не од склапања уговора већ од избегавања расправа о свему што би могло да раздражи осипајуће редове оних који подржавају Уговор.

Разне иницијативе – укључујући и важну расправу о опису посла новог европског

Треба да престанемо са покушајима мешања у изборе у Србији

Пише: Питер Сејн леј Бери (Peter Sain ley Berry)
субота, 03 мај 2008 20:42

председника и једнообразног метода опорезивања компанија широм ЕУ (мада, наравно, без усаглашавања пореских стопа), одложене су за време након референдума како се ирски гласачи не би уплашили. Ово неизјашњавање се на крају може показати контрапродуктивним. Гласачи се могу запитати – шта се то крије?

Чини се да је Ирска једнако подељена када је реч о Лисабонском уговору, на оне који су "за", оне који су "против" и оне којима је потпуно свеједно, с тим што су они који су "за" у незнатној предности, упркос политичким смицалицама које су задесиле премијера Бертија Ахерна, због којих ће он напустити положај још пре гласања. Као и у случају првог и другог референдума о Споразуму из Нице, исход ће зависити од излазности.

У овој узаврелој атмосфери, европска позорница препуштена је мањим играчима. Висока политика је устукнула у корист недоличног вређања – или заправо прећуткивања. Својим ветом на кандидатуру свог северног суседа на чланство у НАТО-пакту све док не престане да себе назива Републиком Македонијом, Грчка је своју 17-годишњу битку пренела на нови терен.

Већина оних (а сигурно их нема много) који су и могли да имају разумевања за грчки став – да име Републике може да послужи као катализатор за македонски национализам – су ипак сигурно помислили да је грчка влада била претерано ситничава, поготову када за сведока непрестано призива Александра Великог.

Немам представу зашто Грци ово раде. Он можда и јесте био војни геније, али је иначе био окрутан и зао варварин који је убио свог најбоље пријатеља у пијаној тучи, спалио Персепољ, драгуљ античког света, и напустио своју верну војску у Индији, као дете коме је досадила играчка.

Сада нам долазе вести да неки Грци покушавају да покрену правни поступак против оних са сафијским тежњама. По њима би право да себе називају Лезбејцима требало да имају само становници острва Лезбос. Ово је већ лудило номенклатуре првог реда, довољно да нагне Ирце, Србе и Македонце свих фела да главом без обзира побегну што даље од ЕУ. Мора да се песникиња Сафо (која је са својим најбољим пријатељима поступала знатно друкчије) преврће у гробу од смеха.

Треба да престанемо са покушајима мешања у изборе у Србији

Пише: Питер Сејн леј Бери (Peter Sain ley Berry)
субота, 03 мај 2008 20:42

Аутор је уредник интернет новина EuropaWorld

Извор: <http://euobserver.com/9/26076>

EU Observer (Белгија)